

Arrest

nr. 111 551 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. u bent een Sjiietisch moslim. U verklaart dat u 17 of 18 jaar oud bent. Van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft u in de stad Herat gewoond. U ging niet naar school. U kan niet lezen of schrijven. U werkte als timmerman. U had uw eigen zaak samen met uw broer. U bent ongehuwd. Uw vader, M., stierf toen u nog klein was. Uw moeder, M., is hertrouwd met S.. U heeft twee zussen, S. en F.. Uw moeder, stiefvader en zussen wonen in Iran. Uw broer, S. G., is in Iran gedood.

U kreeg problemen door een afgewezen huwelijksaanzoek voor uw zus. Uw moeder en zussen waren gaan winkelen bij Mullah Mohammad Jan. Daarna wou hij met uw zus Shara trouwen. Hij was een oude man. Hij kwam verschillende keren haar hand vragen. Jullie gingen niet in op zijn aanbod

omdat hij te oud was en omdat hij Soenniet is. Mullah Mohammad Jan wou geen nee horen en bleef aandringen. Uw broer kreeg er genoeg van en ging naar de winkel van Mullah Mohammad Jan om hem te vragen ermee op te houden. Mullah Mohammad Jan zei dat hij zou doorgaan totdat er werd ingestemd met het huwelijk. Op een dag werd uw zus S. vermist. Ze bleef voor één dag en één nacht weg. Toen ze terugkwam zagen jullie wat ze had meegemaakt. Ze was ontvoerd en verkracht geweest. Ze vertelde dat Mullah Mohammad Jan dit met zijn zonen had gedaan. Uw moeder ging een klacht neerleggen bij de politie. Die beloofde de zaak te onderzoeken maar er gebeurde niks. Mullah Mohammad Jan is een rijk en invloedrijk man die hiervoor kon zorgen. Uw broer kon het niet meer verdragen en ging, anderhalve maand na het incident met uw zus, naar het huis van Mullah Mohammad Jan en daar heeft hij zijn zoon Feroz neergestoken. Hij vluchtte weg. U werd hiervan op de hoogte gesteld en ging uw broer achterna. Uw oom hielp jullie naar Iran te gaan. Eén week later volgde de hele familie. Uw oom deelde mee dat Feroz de aanval niet overleefd heeft. Toen het de maand van de ramadan was zaten uw broer en u in een park in Teheran. Uw broer ging naar huis om wat te rusten. U zag hoe hij werd aangevallen door vijf mannen. U probeerde nog tussenbeide te komen maar voor uw broer was het al te laat. Toen werd het voor u te gevaarlijk in Iran en bent u naar Europa gevlucht. Eén jaar later is de moordenaar van uw broer opgepakt en loopt er een rechtszaak. De moordenaar handelde in naam van Mullah Mohammad Jan. U kwam op 17 oktober 2011 aan in België en heeft de volgende dag asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door Mullah Mohammad Jan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), een klacht, een antwoordbrief van de politie, een overlijdensakte van uw broer, een volmacht voor de verkoop van uw huis en een foto van uw broer neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (gehoorverslag CGVS, p. 2). U stelt tijdens het gehoor op het CGVS dat u ongeveer 17 of 18 jaar oud bent. Uw exacte geboortedatum kent u niet. Uw moeder heeft u verteld dat u 17 of 18 jaar oud bent (gehoorverslag CGVS, p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 21 oktober 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Verder legt u op 14 maart 2013 uw originele taskara voor, afgegeven op 24/02/1389 (14 mei 2010). Deze taskara vermeldt dat u als 14-jarige staat geregistreerd in 1389 (tussen 21 maart 2010 - 21 maart 2011), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1996 en maart 1997. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 14 maart 2013 volgens uw taskara ongeveer 16, 17 jaar zou zijn. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vast gestelde afwijking van meer dan 3 jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze identiteitsdocumenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde (zie informatie administratief dossier). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast dient erop gemerkt te worden dat uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze afgelegd op het CGVS geenszins overeenkomen. Er zijn geen overeenstemmingen te vinden tussen beide verklaringen behalve het feit dat jullie naar Iran zijn gevlucht en uw broer daar overleden is. Dit is opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. U hiermee geconfronteerd kan u geen aanvaardbare verklaring geven. Bij DVZ verklaarde u dat

u voor uw leven vreesde omwille van de problemen van uw vader (verklaring, p. 3, vraag 4 en 5). De problemen van uw vader lagen ook aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan. U probeert dit te verklaren door aan te halen dat de problemen van uw vader en die van u dezelfde zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Maar deze verklaring kan niet overtuigen temeer omdat u bij uw verklaringen op het CGVS geen melding maakt van problemen van uw vader, u vermeldt hem zelf niet in uw relaas. Dat u dan bij DVZ zo nadrukkelijk de nadruk heeft gelegd op de problemen van uw vader doet vermoeden dat de feiten zich niet hebben voorgedaan zoals u ze vertelt. Daarnaast heeft u bij DVZ geen melding gemaakt van de problemen met Mullah Mohammad Jan, de ontvoering en verkrachting van uw zus, de aanval van uw broer op de zoon van Mullah Mohammad Jan enz. (verklaring, p. 3, vraag 5). U verklaarde dat ze u dit niet hebben gevraagd en dat u het kort diende te houden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Nochtans werd er u gevraagd om een kort overzicht te geven van de **belangrijkste zaken** en verklaarde u aan het begin van uw gehoor op het CGVS dat u alle belangrijke elementen heeft vermeld bij DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 2). Opgesomde elementen zijn belangrijke elementen uit uw relaas en dat u geen van allen heeft vermeld bij DVZ ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas, zeker gezien het feit dat Mullah Mohammad Jan met uw zus wou trouwen aan de basis van uw problemen zou liggen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Bovendien kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat Mullah Mohammad Jan met uw zus zou willen trouwen en hier alles voor overheeft, zelf ontvoering en verkrachting, maar na haar ontvoering en vrijlating niks meer van zich laat horen en er zijn geen problemen meer geweest (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dit terwijl jullie nog bijna 4 maanden in Herat zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 9, 12 en 14). Men zou denken dat Mullah Mohammad Jan niet zolang zou wachten alvorens jullie opnieuw te benaderen. Ook in Iran hebben jullie niks meer van Mullah Mohammad Jan vernomen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15). U heeft er ook geen idee van of Mullah Mohammad Jan een onderzoek ingesteld heeft naar uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 12). Aangezien u verklaarde dat uw oom u later op de hoogte bracht van het feit dat de zoon van mullah Mohammad Jan de aanval niet heeft overleefd (gehoorverslag CGVS, p. 13) had hij jullie ook op de hoogte kunnen stellen van het feit of er een onderzoek werd gevoerd of u had het hem kunnen vragen. Men kan verwachten dat jullie hiervan wel op de hoogte wilden zijn. Al deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast verklaarde u dat uw oom ontvoerd werd door Mullah Mohammad Jan. Dit gegeven berust op pure speculatie. Uw verklaarde dat uw oom ontvoerd en gemarteld is maar u heeft geen bronnen die dit kunnen bevestigen. Noch Mullah Mohammad Jan noch iemand anders heeft jullie van dit feit op de hoogte gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaart dat dit wel het geval moet zijn omdat uw oom niet zoals afgesproken naar Iran gekomen is. Er kunnen echter vele redenen zijn waarom uw oom niet naar Iran is gekomen. Dit feit is een veronderstelling die in het licht van bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk is.

Ook bij vertaling van uw documenten kwamen er enkele opmerkelijke zaken aan het licht. Zo wordt er in het antwoord dat jullie kregen van de politie verwezen naar 2 klachten die jullie, of beter uw moeder, zouden hebben ingediend (zie vertaling antwoord op klacht). In uw verklaring maakt u maar melding van 1 klacht. Bovendien valt er in de klacht die uw moeder heeft ingediend te lezen dat uw zus verdween en verkracht werd op 30 hamal 1389 (19 april 2010) (zie vertaling klacht) maar wordt er in het antwoord verwezen naar twee klachten die hierover werden ingediend op respectievelijk 23 en 25 hamal 1389 (12 en 14 april 2010) (zie vertaling antwoord op klacht) en dit is opmerkelijk. Het is niet mogelijk dat uw moeder reeds voor de ontvoering en verkrachting tot twee maal toe aangifte zou gedaan hebben over deze feiten. Bovendien blijkt uit vertaling van de klacht neergelegd door uw moeder dat deze werd neergelegd op 10 saur 1389 (30 april 2010) en dus niet in hamal zoals u verklaarde (gehoorverslag CGVS, p. 3). Van iemand die asiel aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt en wat de inhoud van deze documenten is. Dat er dergelijke onregelmatigheden zitten tussen uw verklaring en de vertaling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven zijn de verklaringen die u aflegt over Iran ook weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat uw broer werd aangevallen in een park in Teheran. U zou tussenbeide zijn gekomen om hem te helpen. Even later verklaart u dat ze ook u hadden willen doden (gehoorverslag CGVS, 14 en 15). Het is opmerkelijk dat ze dit dan niet gedaan hebben toen ze er de kans toe hadden. Aangezien u tussenbeide bent gekomen kan het niet moeilijk zijn geweest om ook u neer te steken, zeker gezien het feit dat zij met 5 mannen waren (gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien is het niet duidelijk waarom ook

u nog gedood zou moeten worden. Men kan aannemen dat Mullah Mohammad Jan genoegdoening heeft gekregen door uw broer, de moordenaar van zijn zoon, te laten doden. Daarbij verklaarde u dat er een onderzoek is gestart naar de moordenaar van uw broer. Na één jaar zou deze gevonden zijn en nu zou er een rechtszaak lopen tegen de moordenaar. Uw familie zou echter eerst moeten betalen alvorens deze kan verdergezet worden. Het is opmerkelijk dat jullie als illegale Afghanen zo gemakkelijk rechtstoegang hebben gevonden in Iran. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de situatie voor illegale (maar ook voor legale) Afghanen in Iran alles behalve goed is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit sluit aan bij het feit dat uzelf verklaarde dat u en uw familie zeker niet mochten ontdekt worden in Iran, omdat jullie anders opgesloten zouden worden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is dan ook opmerkelijk dat uw familie de hulp ingeroepen heeft van de Iraanse politie en hierbij geen problemen ondervonden heeft (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Bovenstaande observaties tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate aan.

Er kan gezin het geheel van bovenstaande vaststellingen geen geloof gehecht worden aan uw vrees ten opzichte van Mullah Mohammad Jan en de problemen die u hierdoor zou hebben.

U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De overlijdensakte van uw broer toont aan dat hij is overleden maar door wie of wat kan hierdoor niet afgeleid worden. Bovendien kunnen documenten enkel als bewijs aanvaard worden als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien spreekt de overlijdens akte van Saifullah Ali Mohammadi en niet van Safiullah Gulmohammadi zoals u verklaarde. De foto die u neerlegt toont uw broer, maar bewijst niet welke problemen u zou gehad hebben. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is

nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen, en tenslotte van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een taskara met Nederlandse vertaling, een klacht van zijn moeder met Nederlandse vertaling, een overlijdensakte van zijn broer met Nederlandse vertaling, alsook een artikel betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Herat van 5 november 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Het beweemde relaas van verzoeker betreft een intra-familiaal conflict dat louter gemeenrechtelijke feiten

omvat. De problemen die verzoeker beweerdelijk zou hebben in zijn land van herkomst worden niet ondervonden omwille van één van de vervolgingsgronden vervat in de Vluchtelingenconventie. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, kan de daarin geschetste problematiek derhalve onmogelijk aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker de asielinstanties heeft willen misleiden met betrekking tot zijn leeftijd door zich voor te doen als minderjarige, (ii) verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins overeenkomen met deze die hij bij het Commissariaat-generaal aflegde, (iii) er inconsistenties werden vastgesteld tussen verzoekers relaas en de door hem voorgelegde documenten, (iv) de verklaringen die verzoeker aflegt over Iran weinig aannemelijk zijn.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Wat betreft zijn leeftijd, ontkent verzoeker leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd en volhardt hij in de leeftijd die hij bij de commissaris-generaal opgaf en die op de door hem voorgelegde taskara wordt vermeld.

Het louter volharden in de opgegeven leeftijd volstaat niet om afbreuk te doen aan de vaststelling dat uit medisch onderzoek (21 oktober 2011) gebleken is dat verzoeker in werkelijkheid 20,3 jaar moet zijn, met als uiterste benedengrens 18,3 jaar. Hierdoor is de verklaring van verzoeker tijdens zijn gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal "17 of 18 jaar" te zijn ongeloofwaardig, gezien deze verklaring anderhalf jaar na het medisch onderzoek werd afgelegd en verzoeker op het ogenblik van zijn gehoor minstens 19,6 jaar was, wellicht 21,6 jaar en misschien wel 23,6 jaar. Gelet op deze vaststelling kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan de taskara die verzoeker bij het Commissariaat-generaal voorlegde waaruit zou moeten blijken dat hij op dat ogenblik amper 16/17 jaar oud was. Terecht kon de commissaris-generaal hieruit besluiten dat verzoeker de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden met betrekking tot zijn leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van zijn beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling ondergraaft de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Wat betreft de opvallende inhoudelijke discrepanties tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, stelt verzoeker enerzijds dat de Dienst Vreemdelingenzaken een "*flagrante fout*" maakte, en anderzijds dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd bondig te zijn en men daar geen enkele vraag tot verduidelijking stelde.

Verzoekers kritiek is niet dienstig, gezien men hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg om, zij het bondig, een overzicht te geven van de "*belangrijkste feiten*" (vraag 5, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 23 februari 2012). Het verslag van dit interview werd aan verzoeker voorgelezen, hetgeen hij vervolgens ondertekende voor akkoord zonder enige correcties aan te brengen. Wat betreft de discrepanties zelf, merkt de Raad op dat de betreffende vaststellingen in de bestreden beslissing allen duidelijk blijken uit de vragenlijst en uit het gehoorverslag. Waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde problemen te hebben omwille van zijn "vader", die nergens nader worden bepaald, wordt bij de commissaris-generaal een complex verhaal uit de doeken gedaan waarin zijn vader expliciet noch incidenteel voorkomt. De vastgestelde discrepanties zijn dermate ernstig dat aan het relaas dat verzoeker bij de commissaris-generaal schetste geen geloof gehecht kan worden.

Wat betreft de inhoudelijke inconsistentie tussen verzoekers verklaringen en de klacht van zijn moeder, wijst verzoeker erop hij analfabeet is en dat verweerder zelf in de fout ging met de vertaling van het betreffende document, wat hij wenst te staven door het opnieuw neerleggen van dat document met een andersluidende Nederlandse vertaling (stuk 4). De gebrekkige vertaling van het document door de vertalingdienst van de commissaris-generaal zou te wijten zijn aan een foutieve interpretatie van de cijfers 3 en 2.

Wat er ook van zij, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Afghaanse documenten frequent en gemakkelijk in valse vorm te koop aangeboden worden en derhalve weinig tot niet betrouwbaar zijn als objectieve bron van informatie. Dienaangaande werd hoger reeds vastgesteld

dat verzoeker een niet authentiek identiteitsdocument neerlegde aangezien medische testen hebben uitgewezen dat hij veel ouder was dan de leeftijd vermeld op dit document. Bovendien kunnen documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in de mate dat zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Het gebrek aan bewijswaarde klemmt des te meer gelet op de vaststelling dat dit stuk, evenals de overlijdensakte van verzoekers broer (stuk 5), een fotokopie betreft, die gemakkelijk met knip-en plakwerk kan worden vervalst. Daargelaten de inhoud van de voorgelegde stukken, kan er bijgevolg geen bewijswaarde aan worden gehecht.

Wat betreft het motief dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen in Iran weinig aannemelijk zijn meent verzoeker dat de commissaris-generaal louter subjectieve elementen aanhaalt die alle objectiviteit missen. Verzoeker citeert enkele passages uit zijn gehoorverslag en meent daaruit te besluiten dat er geen objectieve gronden voorhanden zijn die het vermeende "opmerkelijke" karakter van zijn uitspraken kunnen staven. Bijkomend vermeldt verzoeker dat het rapport op basis waarvan de commissaris-generaal besluit tot de onwaarschijnlijkheid van verzoekers wedervaren in Iran, geen informatie bevat die die stelling kan rechtvaardigen. De informatie biedt immers geen antwoord omtrent de rechtstoegang van (il)legale Afghanen in Iran. Hij wijst er ook op dat hij een overlijdensakte bijbracht van zijn broer.

Wat betreft verzoekers verklaringen, merkt de Raad op dat het niet aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat de verklaringen van verzoeker vals zijn. De verklaringen van een kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Vervolgens is het de taak van de persoon die de asielaanvraag moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de betrokkene te beoordelen. Dit valt niet te herleiden tot "subjectieve motieven".

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie voor illegale maar ook voor legale Afghanen in Iran alles behalve goed is. Dit sluit overigens aan bij verzoekers eigen verklaringen dat hij en zijn familie niet mochten ontdekt worden in Iran omdat ze anders zouden worden opgesloten. Terecht kon de bestreden beslissing hieruit besluiten dat het weinig aannemelijk is dat, gelet op de bijzonder ongunstige omstandigheden waarin illegale Afghanen in Iran verkeren, verzoeker en zijn familie de hulp zouden hebben ingeroepen van de Iraanse politie en hierbij geen problemen heeft ondervonden. Verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat zo de informatie in deze niet concreet en gedetailleerd verwijst naar de rechtstoegang van illegale Afghanen dit in deze niet relevant is aangezien het rapport immers stelt dat personen zoals verzoeker er als illegaal worden beschouwd. Hoe dan ook brengt verzoeker zelf geen informatie bij waaruit zou blijken dat illegalen zoals in verzoekers situatie wel degelijk rechtstoegang hebben in Iran. Ook deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in bijkomende mate.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er zich heden in Herat geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld manifesteert die een toekenning van de subsidiaire bescherming onder voormeld artikel kan rechtvaardigen. Verzoeker betwist de analyse van de commissaris-generaal en wijst erop dat de informatie waarop die analyse is gebaseerd verouderd is (juli 2012). Verzoeker voegt in bijlage een recenter stuk bij, namelijk van november 2012, waaruit moet blijken dat er een gevoel is van toenemende onveiligheid in de westelijke provincie Herat (stuk 6).

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij haar verweernota twee rapporten met recentere objectieve informatie voegt, respectievelijk van 21 maart 2013 en 22 maart 2013, en dat zij uit die recentere informatie dezelfde conclusie trekt aangaande de veiligheidssituatie in Herat. Voor wat betreft de situatie in Herat-stad, (de regio van herkomst van verzoeker) vermeldt de bijgevoegde informatie: *"Er vonden amper gewelddadige incidenten plaats die kunnen worden gerelateerd aan het conflict met de AOG's. Er waren echter relatief veel arrestaties in de stad en in beslagnames van explosieven, hetgeen erop wijst dat de ANSF de veiligheid in de stad min of meer onder controle hebben."* De informatie vermeldt

verder dat Herat veilig te bereiken is vanuit de (eveneens veilige) stad Kabul, gezien 3 luchtvaartmaatschappijen tot 4 vluchten per dag aanbieden tussen beide steden (SRB "*Afghanistan, regionale analyse*", 21 maart 2013, pp 39-40). Op basis van deze informatie kan de Raad in redelijkheid besluiten dat er zich heden in Herat-stad geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld voordoet die een toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet zou rechtvaardigen. Verzoeker brengt geen informatie bij die afbreuk doet aan bovenstaande analyse.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER